

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11917/2024
05.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић, Надежде Видић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Вићентијевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Милош Радојевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 765/24 од 21.02.2024. године, у седници одржаној 05.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 765/24 од 21.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 765/24 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3225/21 од 08.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле, којим је тражила да суд утврди да је ништав и без правне важности предуговор о купопродаји непокретности Ов .../... оверен 23.05.1996. године пред Другим општинским судом у Београду између тужиле као купца и ГГ, као продавца, што су тужени, као правни следбеници пок. ДД дужни да признају и трпе, као неоснован. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиле којим је тражила да суд тужене, као законске наследнике покојног ДД, обавезе да тужилци исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.05.1996. године до исплате, износ од 12.600,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.1996. године до исплате, као недозвољена. Ставом трећим изреке, тужилца је обавезана да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 151.875,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 765/24 од 21.02.2024. године, одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Другог основног суда у Београду П 3225/21 од 08.11.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости предуговора о купопродаји закљученог 23.05.1996. године и враћање новчаног износа датог по том предуговору, из разлога што је био забрањен промет непокретности на основу тада важећег Закона о ограничењу промета непокретности из 1989. године. Побуњеном одлуком тужбени захтев тужиле за утврђење је одбијен јер је утврђено да предметни предуговор испуњава све услове из члана 45., у вези члана 51. Закона о облигационим односима, док је тужба за враћање новчаног износа одбачена, на основу одредбе члана 294. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку, имајући у виду да је пред истим судом у току парнице у предмету П 1708/14, која за предмет има исти захтев. Тужилца у ревизији не указује на разлоге за дозвољеност посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ указује на погрешну примену материјалног права. Међутим, за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је потребна ради уједначавања судске праксе или је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај. Битна повреда одредаба парничног поступка, у смислу погрешне примене процесног закона при одбачају тужбе, на коју тужилца у ревизији такође указује, није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради утврђења и стицања без основа, тужила је поднела 17.11.2015. године, а вредност предмета спора је 72.600,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев о ком је одлучено пресудом односи на неновчано потраживање, док се одбачена тужба односи на новчано потраживање у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиље није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**